

aldrig har set Mage til, paa Landbefolkningen. Det er ikke alene saaledes, at vi tvinges til at aflevere Kornet langt under dets Værdi, men vi tvinges ogsaa til en Nedslagning af Kreaturerne paa det uheldigst mulige Tidspunkt. Der berøves hermed Landboerne Midler til paa lukrativ Maade at fortsætte med Landbruget, saa at vi, naar Foraaret kommer og — hvis ellers Vejret vil være gunstigt — Græsmarkerne grønnes, og de Planter, vi dyrker, i det hele taget trives, ikke længere vil have de Kreaturer, som er nødvendige til at faa det fulde Udbytte af Landbruget. Alene denne Kornordning, man har lavet, kan fuldt ud berettigede Landmændene til at protestere mod at faa nye Byrder.

Men saa er der, som den ærede sidste Taler sagde, ogsaa et andet Moment, man har Lov til at tage med i Betragtning, og som efter min Mening ikke vejer lidt. Dermed sigter jeg til Amtsskatterne — men da de udførligt er omtalte af den ærede sidste Taler, skal jeg ikke komme nærmere ind derpaa. Jeg vil blot altsaa pege paa, at det efter min Mening er et Moment af megen Vægt. Hertil kommer yderligere den daarlige Høst, der er saa daarlig, at der ganske sikkert er Tusinder og Titusinder af Landmænd her i Landet, som faar ondt nok ved at faa det hele til at gaa rundt i Aar. Man kan derfor ikke tænke sig et uheldigere Tidspunkt at komme frem med dette Lovforslag paa end det, den højtærede Finansminister har valgt. Jeg indrømmer, at den højtærede Finansminister har forelagt det tidligere, men hvis der ikke fra Ministeriets Side var vist saa liden Imødekommen med Hensyn til en Forhøjelse af Jernbanetaksterne, saa var vi sikkert nok kommet igennem i Foraaret; jeg tror ikke, det havde været saa vanskeligt at komme igennem den Gang. Naar vi ikke naaede dertil, saa er det den højtærede Finansministers egen Skyld.

Jeg kan altsaa under de yderst vanskelige Forhold for Landbruget, paa hvis Skuldre der paa forskellig Maade er lagt nye og store Byrder, ikke anbefale at gaa med til Lovforslaget nu.

Bojsen: Det forekommer mig ligesom den næstforegaaende Taler (Ole Hansen), at Tidspunktet for dette Lovforslags Fremsættelse er saa uheldigt valgt, som tænkes kan. Det er vistnok det daarligste Høstaar, vi har haft i vort Land i en hel Menneskealder, og dertil kommer Virkningerne af Kornloven, som tvinger en hel Mængde af vore Landmænd til at reducere

deres Besætninger til omtrent Halvparten. Der er virkelig for Tiden en Krise til Stede for det danske Landbrug, og jeg tror, at vore Landmænd vil forundre sig over, at der midt under denne Krise, man kan gerne sige, den Fære, de sidder og kæmper med, kommer et ekstra Paalæg i Skat, og det oven i Købet hvilende paa en Skattebasis, der er lige stik imod demokratiske Anskuelser. Jeg har set i Bladene, at vi Danske bliver rost, fordi vi skulde have opfundet Merindtægtsskatten. Har vi opfundet den, jeg ved det ikke? (*Finansministeren:* Jo!). Kan vi gøre os en Ære af det, skal jeg sige Tak derfor, for det er ganske fortræffeligt, at de Folk, der har faaet mere i Indtægt, af denne deres Merindtægt betaler klækkeligt. Men noget helt andet er det med denne Ejendomsskyld, der jo vokser i Forhold til den Gæld, som vedkommende sidder i. Man kan nu ganske vist sige, at 50 eller 55 Øre pr. 1,000 Kr.s Ejendomsskyld er ikke noget stort Beløb, men for mange af vore Landmænd, der sidder og skylder paa deres Ejendomme maaske alt det, som Ejendomsskyldvurderingen lyder paa — der er adskillige, som ikke ejer andet end Besætningen paa Gaarden, og den regnes jo ikke med til Ejendomsskylden —, bliver det et ret føleligt Beløb, en høj Skala, hvorefter saadanne Folk kommer til at betale Skat. I Merindtægtsskatten er der stigende Skala opad, ved Ejendomsskylden er det lige omvendt: der kommer de, der sidder haardest med Gæld, til at svare efter en højere Skala end de, der omtrent ejer deres Gaard kvit og frit.

Dertil kommer en Omstændighed, som for Landmændene ogsaa spiller en Rolle, og det er den, at her midt under Krigen har Vurderingsmændene været rundt paa Ejendommene og vurderet dem, sat dem meget betydeligt op i Ejendomsskyld. Jeg har forgæves søgt efter Oplysninger om den Talstørrelse, vi nu er kommet til. Vi havde jo før omtrent 6 Milliarder i Ejendomsskyld, men der er endnu ikke kommet noget i Statistisk Tabelværk om, hvor højt vi er naaet efter den sidste Vurdering. Naar man kender lidt til Forholdene paa Landet og ser hen til de Tillæg, som de fleste Ejendomme har faaet, saa tror jeg ikke, jeg siger for meget, naar jeg udtaler, at det er en 30—40 pCt., der er lagt paa. Man kan jo sige, det er Ejendommene ogsaa værd. Ja, det er netop Spørgsmaalet, om de er det værd. Her under Krigen er jo alle Ejendomspriser steget ganske overordentligt, men hvor længe det vil vare, inden de falder igen, ved man ikke. Jeg ved ikke, hvor stor hele